

IV b,
Kapsel

FEM DIKTER

af

ADALBERT LAMBERG.

ÅBO,

G. W. Wilén & Cos boktryckeri, 1871.

Företedt: K. L. Lindström.

I.

Hemlängtan.

(Efter tyska kriget 1866.)

„Jord, som mig fostrat har och fädrens aska gömmer!“
Du re'n glömt mina fel och nu mig sjelf du glömm;
Du gör ock rätt deri, jag har det väl förtjent:
Jag lärde skatta dig och älska dig försent!
Men, gamla fosterjord! om du min smärta kände
Och om du rätt förstod, hur mina tårar brände,
Du skulle än, en gång mot en förskjuten son
Din varma, öppna famn utsträcka hemifrån.

När öfver fjerran land en sorglig måne lyser,
Ett bleklagdt återsken af nordisk vinternatt,
Då står din arme son i söderns lund och fryser;
Ty långt från Sverges jord slår svenskens hjerta matt.
När Phoebus, evigt ung, uti sin solvagn stiger
Och „sjelfsådd grödas“ fröjd med lättjan sammanviger,
Då vakar jag ännu och längtar till din jord
Och suckar sorgfullt här oförstådda ord.

Jag sugit drufvans saft vid Rheins och Tajos stränder
 Och kysst de skönsta mör uti Hesperiens land;
 Jag vällustbägarn tömt uti tropikens länder —
 Och ändå längtat hem till gamla Sverges strand.
 Jag stått i hjeltars led och njutit segerns fröjder
 Och vågat lif och blod för andras enighet!
 Hvarthän från nöjets famn, hvarthän från ärans höjder
 Min tanke alltid flög, det Gud allena vet,
 Jag tänkte tyst, men stolt och glad, på Sverge bara,
 Jag bad: för **sådan** enighet oss Gud bevara!
 Jag sett, hur' kristna tron, dess skönsta läror hånats
 Af jordens mäktige, af prester allra mest;
 Hur religionens ljus åt mörkrets drängar lånats,
 Att tända deras bål vid hatets afgrundsfest;
 Hur konstens, snillets son, hans bästa krafter dömts
 Till fängelse och död, marterats, hånats, — glömts!

Och när från rosendoft i yppighetens salar
 Till dina berg af jern och dina friska dalar
 Min ande ilar hän, hur blir ej hjertat varmt
 I drömmen blott om dig, du land, så rikt, så armt!
 Så rikt, så rikt på kraft, på ärlighet och hjerta,
 Fast ej på soldatesk, som, klädd i färger bjerta,
 Med blanka chassépots och bandbehängda bröst,
 Blott lyder våldets bud och herrskarns kalla röst.
 Din stund slår ock en gång, du lilla trygga hop!
 Att trofast för ditt land, för gamla Sverge strida;
 Då skyndar jag ändå att kämpa vid din sida,
 Fast ej du sänder mig ditt välbekanta rop;

Då vill jag vara med, vill se er stridslust glöda
 Och höra ljuffig klang af svenska svärd och ord
 Och sjunga jublande, när mina hjertsår blöda,
 Att Sverge är min mor, min dyra fosterjord!

Här dikta alla dar ett otal af poeter
 Om Tysklands enighet, om strid för kung och tron.
 „Das grosse Vaterland“, dess makt, dess herrligheter
 Lofsjungas med basun i evigt samma ton;
 Då längtar jag dit hem, då vill i lummig lund,
 Der under ekars skydd *Linæa borealis*
 Står leende och blyg på kär, men torftig grund,
 Jag lyss till trastens slag, en sång af *Talis Qvalis*
 Om hjeltebragders glans och ädla hjertans drömmar
 Vid insjöns gröna strand och elfvens strida strömmar.
 Det finns så mycket skönt och stort och godt på jorden,
 Så mycken rikedom, förfinad prakt och glans,
 Dock, mot en handsbredd mark af hemmets land i Norden
 Det bästa bytte jag, som här i världen fanns!
 Blif likt dig, Fosterland! Gå fram i samma anda,
 Som alltid lifvat dig och fostrat store män:
 Att ord af ödmjukhet med verk af stolthet blanda,
 Det är det största dock och minns af sekler än'.

Och om jag aldrig mer får återse de klippor,
 Som Ejstrasalt har kysst i många tusen år;
 Och om jag aldrig mer i doft från björk och sippor,
 Vid solsken, fågelsång får njuta Sverges vår;

Och om jag aldrig mer får höra dina sånger,
 Du djupa forss, hvars brus så mäktigt många gånger
 I stilla, salig frid min tjusta själ söft in:
 Så dör jag, Fosterland, och lefver — evigt din!

II.

Hvarföre jag dricker.

Till Henne.

Qvinna, säg om du förstår
 Hvarföre jag super bara,
 Hvarför' jemt jag sorgsen går, —
 Jag, som kunde lycklig vara!

O, du vet det alltför väl,
 Känner djupet af min smärta,
 Känner qvalet i min själ;
 Men — hvad rör det väl ditt hjerta!

Jag är man — det är visst sannt,
 Och jag borde icke falla
 Utför detta bråddjups brant,
 Som „förtviflan“ men'skor kalla.

Och jag vet, att på min graf
 Skall mig verlden bittert klandra,
 Derför' att jag njöt utaf
 Lifvets sötma mer' än andra.

Men var rättvis, om du kan;
 Säg, om ej den bittra galla,
 Jag på bäger'ns botten fann,
 Man tillräckligt straff kan kalla!

Sköna qvinna, du som ser
 Hur' jag lider och förlåter,
 Visst är du skön hvar gång du ler,
 Skönare dock när du gråter.

Dessa tårar som du gjuter,
 Spar dem åt en bättre vän;
 Grafven i sin famn mig sluter,
 Men vi träffas nog igen.

Mina steg du kunnat länka
 In på dygdens, ärans stig;
 Sällhet åt oss båda skänka, —
 Engel! jag förlåter dig.

Men — jag ber dig, låt mig supa,
 Låt mig döfva dessa qual!
Utän dig skall jag dock stupa
 I förderfvets djupa dal.

Och ju mer' jag dricker, flicka!
 Desto förr ta'r plågan slut.
 Derfor vill jag dricka — dricka!
 Njut du andra fröjder! njut!

Och när se'n jag slutat kryssa
 Mellan krogen och min bädd;
 O, jag vet att du skall kyssa
 Mig, fast du för mig är rädd.

Och din kyss i dödens kyla
 Skall mig värma liksom förr;
 Samma kyss skall öfverskyla
 Mina fel vid — himlens dörr.

III.

Den lilla ön i hafvet.

Jag vet en liten ö i hafvet,
 Den ön tyvärr är icke min,
 Fastän båd' hjerta, håg och sinn'
 Och mina da'rs och natters tankar
 Hän öfver berg och skog och sjö
 Alltjemt fly dit till samma ö,
 Den lilla ön i hafvet.

Du torde ej stort fråga efter
 Hvarför' den ön är mig så kär;
 Men ack, så kort historien är
 Att jag för dig kan den berätta:
 Min första ungdomskärleks mö
 Jag återfann på denna ö,
 Den lilla ön i hafvet.

Jag var en yngling än till åren,
 Då kärlek först brann i min barm —
 Den var så oskuldsfull, så varm —
 Och nu först kan jag rätt begripa.

Hvarför' jag aldrig kunnat dö
 Förrän jag funnit denna ö,
 Den lilla ön i hafvet —

Jag många år försökte glömma
 I söderns varma solljus allt;
 Och re'n jag trodde hjertat kallt
 Och qvinnokärlek jag fördömde,
 Då — just bland storm och köld och snö,
 Jag omvänd blef på denna ö,
 Den lilla ön i hafvet.

Och nu jag tror att Gud har utsått
 Ett kärleksfrö i men'skans bröst,
 Som fordrar vår och sommar — höst
 Och vinter, innan det kan mogna;
 Ty blommorna af detta frö
 Jag funnit har på denna ö,
 Den lilla ön i hafvet.

IV.

Impromptu till en vän.

Du ber mig skrifva dig en vers till minne —
Nåväl, här har du den, min käre vän!
Du är förderfvad, sjuklig till ditt sinne;
Res upp dig, broder, och blif man igen!

Tro ej, att qvalen döfvas utaf spriten —
Blif nykter engång och du skall förstå,
Hur' obeskrifligt usel och hur' liten
Den trösten är, som vi af ruset få.

Var glad och sup, om du det kan fördraga —
Hör upp, om tungan mer' ej lyder dig!
Bacchus som Venus skrattar åt de svaga;
De starke blott de vinka ömt till sig.

V.

Afsked.

Nu är jag trött vid dessa rus och orgier,
Vid krogar, glädjehus, vid glas och stop;
Nu skrattar jag åt hela världens sorger —
I kunnen skratta med mig allihop!

Det finns en enda ärlig vän i nöden,
Som aldrig sviker, då man kallar den,
Som är så tyst och fredlig — det är döden,
Och han är nu min bästa, siste vän.

Jag var engång så ömt på händer buren
Af män och qvinnor, utaf gammal — ung,
Att ingen varelse uti naturen
Var säll som jag — ej kejsare, ej kung —

Men jag blef äldre, lärde känna verlden
Med all dess lögn, svek och bedrägeri;
Men ack! jag lärde icke skilja flärden
Från sanningen som låg fördold deri.

Man ljög för mig och snart ljög jag tillbaka,
Och man bedrog mig — jag bedrog också;
Jag sof i lättja, när jag borde vaka,
Och jag lät allt för lösa tyglar gå.

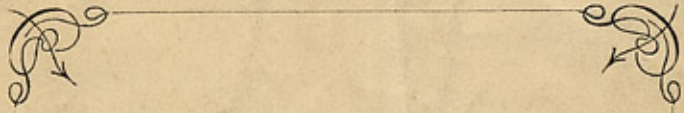
Nu står jag, här jag står, och kan ej annat —
Jag tror på Ödet som en Muselman;
Min skiftesrika lefnads urverk stannat;
Hvad engång skett ej mera ändras kan.

Vid tjugu år att älska och bedragas,
Hvad gör väl det, när lifvet står i knopp!
Men såsom man att se ifrån sig tagas
Den sista gnistan utaf tro och hopp!!

„Den mycket älskat mycket blir förlåtet“,
De orden tror jag, därför' dör jag nöjd —
Mitt namn stryks ut — bortglömdt och obegråtet —
Farväl du myckna sorg, du ringa fröjd!

—o—o—o—

Preis: 1 Mark.

